

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3.752 van 19 november 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 24 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 juli 2007 houdende de weigering van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Op 26 oktober 2006 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Casablanca, Marokko, een aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in.

1.2. Op 24 juli 2007 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist het gevraagde visum niet toe te staan.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Op datum van 26/10/2006 werd op basis van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door X, geboren op 02/07/1977, van Marokkaanse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, (L. M.), geboren op 11/02/1960, van Belgische nationaliteit, te voegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 05/10/2006 in Marokko werd afgesloten; Overwegende dat een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijk stand slechts kan worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in §1 van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (art. 31 §1 IPR-codex);

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep wordt gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht;

Overwegende dat art. 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de mogelijkheid voorziet om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (= wetsontduiking);

Art. 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht beschouwen bovendien als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenote van de visumaanvrager Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- Er bestaat een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen betrokkenen: (L.M.) is immers 17 jaar ouder dan haar echtgenoot. In de ministeriële omzendbrief inzake de wet van 04/05/1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk worden enkele factoren opgesomd die kunnen wijzen op een schijnhuwelijk. Een groot leeftijdsverschil tussen de partners wordt in de ministeriële omzendbrief aangeduid als één van de indicatoren van een mogelijk schijnhuwelijk.

- Voor (L.M.) is het huwelijk met X ondertussen het vierde huwelijk. Op 17/03/2004 was zij in het huwelijk getreden met (E.F.J.), zijnde de broer van de huidige echtgenoot. Haar huwelijksakte met (E.F.J.) werd destijds door de ambtenaar van de burgerlijke stand overgemaakt aan het parket, hetgeen negatief advies verleende betreffende het voorgenomen huwelijk wegens aanwijzingen van schijnhuwelijk. Als gevolg hiervan weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken. Betrokkenen zijn daarop naar Schaarbeek verhuisd om aldaar in het huwelijk te treden en daarna opnieuw naar Oostende te verhuizen.

- Uit de verklaringen van de echtgenote blijkt dat het koppel zeer snel tot een huwelijksbeslissing gekomen is. De eerste ontmoeting vond plaats in september 2005, in het kader van het overlijden van haar echtgenoot, (E.F.J.). De tweede ontmoeting dateert van november 2005. Tijdens de derde ontmoeting, in mei 2006, vertelde de man dat hij zich aangetrokken voelde tot mevrouw (L.). In diezelfde periode werd reeds beslist om te huwen. Zonder dat er van een eigenlijke relatie sprake was, is (L.M.) in september 2006 naar Marokko getrokken om in het huwelijk te treden.

- De ware toedracht van het huwelijk is aan het licht gekomen na het interview van X op het Belgische Consulaat-Generaal te Casablanca. Binnen de familie X werd beslist dat de dochter, (Z.), in de familieband moest blijven en dat X moest instaan voor haar opvoeding. Om die reden werd beslist dat X

zou huwen met (L.M.), teneinde hem verblijfsrecht te verschaffen en in te staan voor de opvoeding van (E.F.Z.).

- Ten slotte blijkt dat de echtgenote gekend staat voor verschillende feiten in verband met prostitutie. Op basis van de elementen in het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken (6.004.870), adviseert de procureur des Konings ongunstig wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging, gezien de strijdigheid van het huwelijk met de Belgische openbare orde. Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit afgesloten huwelijk te erkennen;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 164 van de Grondwet en stelt dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken afbreuk doet aan de bevoegdheid van de ambtenaar van de burgerlijke stand door het in Marokko afgesloten huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet te erkennen en verwijst naar de circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut.

Artikel 164 van de Grondwet bepaalt:

"Het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid."

De Raad stelt vast dat artikel 164 van de Grondwet geen betrekking heeft op het erkennen van de rechtsgeldigheid van buitenlandse akten. Voormeld artikel handelt slechts over het opmaken en het houden van de registers van de akten van de burgerlijke stand, zodat verweerder terecht opmerkt dat verzoekers beschouwingen feitelijke grondslag missen en falen naar recht.

Wat betreft de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te weigeren buitenlandse akten te erkennen dient te worden verwezen naar artikel 27, § 1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). Dit artikel bepaalt het volgende:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in

Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, er niet aan in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden, deze erkenning weigert. Een verwijzing naar een omzendbrief kan geen afbreuk doen aan deze uitdrukkelijke wetsbepaling.

Een schending van de aangevoerde wetsbepaling en machtsoverschrijding worden bijgevolg geenszins aangetoond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) juncto artikel 184 van het BW en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet kan stellen dat hij niet gehuwd is, louter door te verwijzen naar artikel 146 bis BW. Verzoeker meent dat een tussenkomst van het Openbaar Ministerie noodzakelijk is. Hij benadrukt dat verweerder het afgesloten huwelijk ten onrechte als een schijnhuwelijk kwalificeert, omdat de kwalificatie op basis van de weergegeven feiten en veronderstellingen niet afdoende is. Verzoeker geeft aan dat hij de intentie heeft om met zijn echtgenote een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, met haar wenst samen te wonen en voor haar kind te zorgen. Hij voert aan dat uit zijn intenties geen schijnintentie kan worden afgeleid. Verzoeker stelt voorts niet te begrijpen waarop de bewering met betrekking tot het prostitutieverleden van zijn echtgenote gebaseerd is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door hem met een Belgische onderdane afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn. De Raad dient bijgevolg te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikel 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft, om weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde niet ontvankelijk is.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

(hierna: het EVRM) en van artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verzoeker meent dat de toepassing van artikelen 18 en 21 van het WIPR in beginsel veeleer uitzonderlijk moet blijven en deze bepalingen restrictief dienen te worden toegepast. Hij oordeelt dat verweerder niet met zekerheid heeft kunnen vaststellen dat de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen volledig afwezig was en dat niet werd aangetoond dat hij tot enig doel had om een schijnhuwelijk aan te gaan, met andere woorden dat het huwelijk er kennelijk op gericht was hem een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Verzoeker beweert dat zijn wil om een doelgebonden levensgemeenschap tot stand te brengen voldoende vast staat.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 12 van het EVRM is geschonden door de bestreden beslissing. Om deze reden is dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan precisie, onontvankelijk.

Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoeker opnieuw de wettelijkheid van de weigering om het huwelijk te erkennen in vraag stelt waardoor de Raad dient te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wenst samen te wonen met zijn echtgenote, en een gezin te vormen samen met haar en zijn nicht. Hij beroept zich op rechtspraak (arrest Sen, 30 juni 2004; arrest Yuusuf, 21 april 2005) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad kan zich scharen achter het standpunt van verweerder waar deze stelt dat het EHRM niet aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid dat een vreemdeling een staat er toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied toe te laten door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. Het is verweerder immers toegestaan wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoeker toont niet aan dat de genomen maatregel disproportioneel zou zijn. De Raad benadrukt verder dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending inhoudt van het privé- en gezinsleven en bijgevolg geen schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM (R.v.St., 157.953, 26 april 2006).

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak kan niet dienstig worden ingeroepen, nu blijkt dat in geen van beide zaken een schending van artikel 8 van het EVRM werd weerhouden.

Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie verduidelijkt dat de niet-erkenning van de huwelijksakte, op zich, een schending uitmaakt van zijn privé- en gezinsleven dient de Raad nogmaals, ambtshalve te wijzen op het feit dat hij geen rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

2.5. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Richtlijn 2003/86/EG).

De Raad kan slechts vaststellen dat aangezien het huwelijk niet erkend werd verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet aangezien hij geen EG-vreemdeling is en nu zijn huwelijk met een Belgische onderdane niet erkend wordt ook niet kan beschouwd worden als een met een EG-vreemdeling gelijkgestelde vreemdeling.

Verzoeker geeft verder niet aan welke bepaling van de Richtlijn 2003/86/EG, die in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te geven geen betrekking heeft op de gezinshereniging met EU-onderdanen, zou geschonden zijn. Bij gebreke aan voldoende precisie dient dit onderdeel van het middel daarom als onontvankelijk beschouwd te worden.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.